

## Égigérő

2008. KARÁCSONY

---

**„Meglátogat minket a felkelő fény a magasságból; hogy világítson azoknak, akik sötétségben s a halál árnyékában lakoznak, hogy ráigazítsa lábunkat a békesség útjára.” Lk 1,78b-79.**

Nemrégiben fogalmazódott meg bennem a felismerés: mennyire nem tudnak a mai gyerekek, fiatalok énekelni. Vajon mi lehet ennek az oka? Nem szeretik, vagy talán nem tartják fontosnak? Netán kellemtelen a többiek előtt a hangunkat ilyen formán használni? A zene művelése, az éneklés csak a hozzáértők dolga? Nézzük a zenei versenyeket, szurkolunk a tehetségeseknek, „fogyasztjuk” a zeneipar fülhallgatón keresztül megérkező termékét, de magunk csak hallgatói vagyunk a zene művelésének? A választ az előbb feltett kérdésekre nem tudom, de abban egészen bizonyos vagyok aki egyszer „megízleli” az éneklés örömét, ha alkalma nyílik rá, újra és újra él a drága lehetőséggel.

Zakariás énekének fenn olvasható részlete Jézus születéstörténetének egyik kísérő momentuma. A hitelenségért némasággal büntetett templomszolga a Lélektől megtelve megnyitja száját, és csodálatos formában „énekli meg” Isten szabadítását. Zakariás nem beszédet mond, nem prózában adja tovább a szeme előtt megnyíló titok részleteit. Ezek az érzések, ezek a gondolatok messze túlfeszítik az emberi szó határait. A zene, a melódia isteni ajándékára van szüksége, képessé váljon a kimondhatatlan és felfoghatatlan hír továbbadására.

*(Folytatás a 2. oldalon)*

(Folytatás az 1. oldalról)

Ösztönösen használja ezt Zakariás, hiszen a választott nép istentiszteleti életében megannyi liturgikus rész a kantilláció formájában hangzott el: „Énekelve” idézték a Tóra, Próféták és Írások különböző részeit.

A kereszténység átvette e drága örökséget: éneklés nélkül elképzelhetetlen kegyességünk. Üresek lennének istentiszteleteink, bibliaóráink és ifjúsági óráink e nélkül. Az ének magával ragad, felemel. S ha van olyan időszak a egyházi évnek, amikor ez még az átlagosnál is hangsúlyosabb, akkor az a karácsonyi időszak. Adventet és karácsonyt nem lehet éneklés nélkül ünnepelni. Nem lehet csendben maradni, a csodát, Jézus születését, szemlélve. Különböző módon, de ugyanúgy szánkba adják a mennybéli örömet énekeink: a Pásztorok, pásztorok, a Csendes éj vagy az Ím, jászlad mellett térdelek. Ekkor válnak valósággá Zakariás szavai: „Meglátogat minket a Naptámadat a magasságból.” /Károli fordítás/. Isten adjon ezévben is „napfényes” Adventet és Karácsonyt!

*„Ó, jöjj, ó, jöjj, Naptámadat, És hozd vigasztalásodat, űzd el a sötét éj ködét, És vedd el minden félelmét! Meglásd, meglásd, ó, Izrael, Megszületik Immánuel!” /Evangélikus Énekeskönyv 133,3*

Keczkó Pál



## A jászoltól a fenyőfáig, avagy mióta Karácsony a Karácsony?

A Biblia és a kereszténység iránt érdeklődők számára nem meglepő, hogy Krisztus születésének a pontos dátuma (év, hónap, nap) ismeretlen. A ma is használt Gergely-naptár összeállítói (1582) az időszámítás kezdetének Krisztus születése évét akarták venni, de elszámolták magukat, így csak annyi bizonyos, hogy Krisztus időszámításunk előtt néhány esztendővel született.

Azt a megállapítást sem szokás megkérdőjelezni, hogy Jézus biztosan nem született télen. Sem decemberben, sem januárban. A mezőkön „pásztorok tanyáztak a szabad ég alatt, és örködtek éjszaka a nyájuk mellett”(Lk 2,8). Habár a palesztin tél enyhébb, mint az európai, a hideg miatt október végétől mégis istállóban tartják a nyáját. Jézus szavai alapján is következtethetünk arra, hogy télen kellemetlenebb volt az időjárás Palesztinában: „Imádkozzatok, hogy ne kelljen télen, sem szombaton menekülnötök” (Mt 24,20). Az is igen valószínű, hogy egy arra kevésbé alkalmas időszakban, azaz télen tartsanak olyan népszámlálást, amely miatt egész családoknak kell a szülőhelyükre visszamenniük, beleértve az áldott állapotban lévő asszonyokat és a kisgyermekeket is.

Tény az is, hogy a Kr. u. II-III. században a keresztény gyülekezetek nagy területen szétszórva, változatos kultúrában éltek. Az eltérő zsidó, görög és római naptárak miatt sok gondot jelentett a közös húsvétünneplés (Krisztus halála és feltámadása) időpontjának a meghatározása. Ez az Újszövetség szerint a zsidó peszách idejére esett (Niszán hó 14-e), ami a zsidó holdnaptár ingadozásai miatt mindig valamikor márciusban vagy áprilisban van. Krisztus születésnapj dátumának a kérdése nem az akkor még nem is létező „karácsonnyal”, hanem a húsvét ügyével kapcsolatosan fogalmazódott meg.

A latin egyházatyák, Tertullianus-szal az élen március 25-ét látták helyesnek, a görögök az Artemision 14-et, ami a római naptár szerinti április 6. Ehhez járult hozzá az a korabeli népszerű zsidó elképze-

*(Folytatás a 4. oldalon)*

*(Folytatás a 3. oldalról)*

lés, miszerint Isten prófétái ugyanazon a napon halnak meg, mint amelyen fogannak vagy születnek. Krisztus fogantatásának és halálának a napját azonosnak véve, és a szükséges kilenc hónapot hozzáadva jutottak el nyugaton december 25-höz, illetve keleten január 6-hoz.

Az egyház keleti felében előbb ünnepelték a karácsonyt, mint a nyugatban, és január 6. egyszerre volt Krisztus születésének és megkezesztelkedésének az ünnepe. Nyugaton a december 25-i dátum választását két korabeli eretnokség elleni harc is előmozdította: az arianizmus tagadta, hogy Jézusban Isten lett emberré, az adopcionizmus szerint pedig Jézus csak a keresztségekor vált Isten Fiává; ezért nem akarták összemenni a megszületés és a megkezesztelkedés eseményét.

A december 25-i karácsonyi ünnep a Kr. u. IV. századtól terjedt el, latin területen 325 után, Konstantinápolyban és Antiókiában 380 körül, Alexandriában csak 430 körül. Az első itáliai kalendáriumot, amelyben a december 25-i dátum hivatalos keresztény ünnepként jelent meg, 354-ben adták ki. A karácsony hat-, később négyhetes előkészületi időszaka (adventus) a Kr. u. V. század körül, a mai Franciaország területén alakult ki.

Karácsonyt ma a római katolikusok és a protestánsok december 25-én, az ortodoxok pedig január 6-án ünneplik (a nyugati egyházakban vízkereszt ünnepnapján), mert megmaradtak a régi Julianus-naptárnál, amely napjainkra már 13 napot késik a Gergely-naptárhoz képest. Az angyali üdvözlés március 25-i ünnepe, amelyből kiindulva jutottak el a december 25-höz, csak a Kr. u. VI. századtól terjedt el (ami keresztény kultúrkörünkben ma Gyümölcsoltó Boldogasszony).

Érdeemes hangsúlyozni, hogy a keresztények karácsonykor sohasem a dátumot ünnepelték, hanem azt, ami történt, és nem "Jézus születésnapját", hanem a Krisztus megszületését. Az Európában helyenként ehhez kapcsolódó legendák (pl. "háromkirályok"), a bibliai története-

ket felelevenítő misztériumjátékok és szokások középkori eredetűek. A betlehemi jászol felállítása Assisi Ferenchez, az ajándékosztó "Mikulás" alakja pedig a kis-ázsiai, jótékonykodó myrai Miklós püspök nevéhez fűződik.

A karácsony ma ismert európai kelléktára (pl. fagyöngy, fenyő, gertya) csak a XVII. század után alakult ki, magyarországi átvételük a XIX. század elejére tehető. A XX. századra a karácsony eredeti keresztény tartalma (a húsvéthoz hasonlóan) voltaképpen teljesen elkülönült az elüzletiesített, világi változattól. Ezért ma még nagyobb jelentősége van annak, hogy karácsony első, bibliai jelképe a jászol, egy etetővályú volt (Lk 2,7). Méltán írja a mi Ordass Lajosunkéhoz hasonló sorsú római katolikus püspök, Belon Gellért: "Valami új Greccio kellene, ahol újra felgyulladnak a betlehemi fények! Vagy kellene egy új Szent Ferenc, akinek karjaiban úgy éledne meg a Kiszűzött szobra, ahogy azon az umbriai éjszakán a Poverellóban megéledt, és évszázadokon keresztül megtöltötte az embereket fényvel és melegséggel a szent éjszakán! És azóta hány karácsony varázsolta újból emberré a mindig vadulásra hajlamos emberiséget!"

Dr. Bácskai Károly



**„Az iskolának a lelke a tanító. Az ő képzettségétől, buzgalmától függ minden. A jó tanító teszi a jó iskolát.”**

*/Péterfy Sándor/*

Az idei évben a Magyarországi Evangélikus Egyház által alapított Péterfy Sándor díjat gyülekezetünk tagjának, Mihályi Zoltánnénak, az MEE Oktatási és Iskolai Osztálya vezetőjének ítélte oda az országos presbitérium.



Mihályi Zoltánné 26 éven keresztül tanított középiskolában, s innen hívták el, s kérték fel 1996-ban a Magyarországi Evangélikus Egyház Oktatási és Iskolai osztályának vezetésére. Feladata kezdetben, az akkor már harminc fölötti intézményt felölelő evangélikus oktatás összefogása, az adminisztrációs feladatok rendszerszerűvé formálása volt. Olyan rendszert kellett teremteni, amely akkor sem omlik össze a feladatok súlya alatt, amikor ahhoz újabb iskolák, vagy óvodák csatlakoznak. Hogy ez sikerült-e, arra legyen válasz az, hogy ma már negyven jól működő intézménye van az evangélikus egyháznak és sok intézmény időközben újabb feladatot is vállalt; de lehet a kérdés-



re a felelt ez a díj is, amelyre a felterjesztés Éva munkáját régóta közvetlenül ismerő kollegáktól érkezett. Mihályi Zoltánné életpályája ténylegesen felöleli a Péterfy-i életpályát: állt a katedrán, de dolgozott, s dolgozik fáradhatatlanul a színvonalas oktatás, nevelés megteremtéséért egy újabb szerepben, osztályvezetőként is.

A díjhoz, valamint a mögötte álló elvégzett munkához a gyülekezet minden tagja nevében őszintén gratulálunk.

BR

---

---

Egyházi pedagógus díj alapításának gondolata először 1998 végén vetődött fel. Az országos presbitérium 1999. május 7-én döntött a díj megalapításáról, s azt Péterfy Sándorról (1841 - 1913), a „Tanítók Atyjáról” nevezte el. A díjjal minden évben egy, az evangélikus oktatás területén kiemelkedő munkát végző pedagógust tüntetnek ki. Péterfy Sándor élete és munkássága kiválóan jelképezi azt az eszmeiséget, amelyet a díj odaítélésével az egyház is évről-évre értékelni és jutalmazni kíván. Péterfy Sándor ugyanis kiváló pedagógusnak bizonyult akkor is, amikor naponként, következetes pedagógiával küzdött meg a katedrán a gyermekek szeretetéért, de később „íróasztal mellett ülve” is jó pedagógus maradt, hiszen az oktatáspolitikai területén is komoly eredményeket ért el: többek között tankönyveket írt, de igyekezett a szegény sorsú tanárok és diákok szervezett segítésének megteremtésén is.

A Péterfy Sándor díj emléklakettjét Kutas László készítette. (<http://www.kutaslaszlo.com>)

## Reményik Sándor Templom és iskola

Ti nem akartok semmi rosszat,  
Isten a tanútok reá.  
De nincsen, aki köztetek  
E szent harcot ne állaná.  
Ehhez Isten mindannyitoknak  
Vitathatatlan jogot ad:  
Ne hagyjátok a templomot,  
A templomot s az iskolát!

Ti megbecsültök minden rendet,  
Melyen a béke alapul.  
De ne halljátok soha többé  
Isten igéjét magyarul?!  
S gyermeketek az iskolában  
Ne hallja szülője szavát?!  
Ne hagyjátok a templomot,  
A templomot s az iskolát!

E templom s iskola között  
Futkostam én is egykoron,  
S hűtöttem a templom falán  
Kigyulladt gyermek-homlokom.  
Azóta hányszor éltem át ott  
Lelkem zsenge tavasz-korát!  
Ne hagyjátok a templomot,  
A templomot s az iskolát!

A koldusnak, a páriának,  
A jöttmentnek is van joga  
Istenéhez apái módján  
És nyelvén fohászkodnia.  
Csak nektek ajánlgatják templomul  
Az útszélét s az égbolt sátorát?  
Ne hagyjátok a templomot,  
A templomot s az iskolát!

Kicsi fehér templomotokba  
Most minden erők tömörülnek.  
Kicsi fehér templom-padokba  
A holtak is mellétek ülnek.  
A nagyapáink, nagyanyáink,  
Szemükben biztatás vagy vád:  
Ne hagyjátok a templomot,  
A templomot s az iskolát!



*Kattintva az alábbi linkre, Sinkovics Imre tolmácsolásában hallhatjuk ezt a verset*  
<http://www.youtube.com/watch?v=j6xpiGbbuh0>



Éppen száz éve, 1908-ban indult útjára a **Nyugat** című irodalmi folyóirat. Évtizedeken át ebben a lapban kaptak publikálási lehetőséget, s ennek a folyóiratnak a hasábjain váltak ismertté a magyar irodalom képviselői: írók, költők, irodalmárok. Erre a jeles évfordulóra emlékezünk **Babits Mihály** egy versével, amely az 1921-es évfolyam karácsonyi számában került közzétételre.

## Karácsony elé, Inkának

Hát újra Karácsony elé  
harangozom a szíveinket!  
Tavaly, tavaly, emlékszel-e?

tavaly a Sors vetélt ki minket,  
a Sors, a vén harangozó  
s mint két harangnak nyelve,  
lengett

a láb, a vér, a szív, a szó,  
a kéz, e lengő, bús ütő,  
s a hír, e szakadós huzó,

s a csápos szem, s a vak tüdő,  
mely levegő után liheg  
és vár, mint hegyen téli tő.

Óh puszta tókék, bús szívek!  
Valami filozófiának,  
vad újnak, vagy nyútt réginek,

jó tán ez is, öröm vagy bánat;  
de inkább vallás kell nekem.  
Az évek árapálya támad

a régi lankás hegyeken.  
Jer! Isten úr vetélt ki minket.  
Óh jer, hitetlen gyermekem!  
vigyük hozzá örömeinket!

Ma újra Karácsony elé  
harangozom a szíveinket.

**NYUGAT**

FŐSZERKESZTŐ: IGNOTUS.

SZERKESZTŐK: BABITS MIHÁLY, OSVÁT ERNŐ.

FŐMUNKATÁRSÁK: ELEK ARTÚR, FENYŐ MIKSA, OELLÉRT OSZKÁR, KIRÁLY GYÖRGY, LACZKÓ GEZA, MÓRICZ ZSIGMOND, SCHÖPFLIN ALADÁR, SZINI GYULA.


**TARTALOM:**

BABITS MIHÁLY: Karácsony elé, Inkának (Vers)      TURCSÁNYI ELEK: Küldöm ezt a könyvem  
SZABÓ ENDE: Kifakadás (Vers)      MÓRICZ ZSIGMOND úrnak... (Vers)  
KOSZTOLÁNYI DEZSŐ: A magyar rim      RÉVÉSZ BÉLA: Rév Endre (Tízadik költemény)  
NYUG ZOLTÁN: epikus egy könyvről és egy      KOSZTOLÁNYI DEZSŐ: Ó! költemény („A bús  
dételhez (Vers)      férfi panasz”) (bőv.)  
KOVÁCS NÁRÁJ: Bonáké (Novella)      BÉLÉNT ALADÁR: Ráday Gyula  
ENDE KÁROLY: Elodort éj (Vers)      KOSÁRNYÉ KÉZ LOLLÉ: Sucusi (Vers)  
LÓSCSICZ ZOLTÁN: Hazudni! Hazudni!      SCHÖPFLIN ALADÁR: Mossóczy Pál szép nyara  
(Novella)      (Rajony, 4. Vége)

**FIGYELŐ:**

SZINI GYULA: Assolte France      FÖLDÉSSY GYULA: Képzeli Endre: Vile D'annce  
NYUG LAJOS: Székelyország Flakortere:      ZILAVY LAJOS: Új Kálmán  
ELK, NAGYI Nagy István      TÖRÖK ALADÁR: Hosszvetőnyelűek  
HEVESY IVÁN: Cságya Deud négy-ötörök      KIRÁLY GYÖRGY: Mag egészre a hite-monda

**DECEMBER 16.**      **23. SZÁM.**



**ELŐFIZETÉSI ÁRA**

EGY ÉVRE ... 1000 K  
FÉLÉVRE ... 500 .  
NEGYÉVÉVRE 250 .  
EGYES SZÁM 50 .

**MEGJELENIK:**  
MINDEN HÓ 1-ÉN ÉS  
15-ÉN !!  
XIV. ÉVFOLYAM !!  
24. SZÁM !!  
1921. XII. 16. !!

SZERKESZTŐSÉG ÉS IRÓDONYVÁLT.  
VI. KER. VILMOS CSÁSZÁR-UT 51. III.  
TELEFON: 48-56.

**Ára 50 korona.**

**KARÁCSONYI SZÁM.**

## Menjünk Kirándulni!

Történt-e már veled, hogy beteltél a város emberáradatával, tülekedésével, kocsifüstjével, állandó zajával, és a szabadba, csendre, tiszta levegőre vágytál? Vagy elegend lett a hétköznapi monotonitásból és úgy érezted, kikapcsolódásra, feltöltődésre van szükséged?

Velem ez gyakran megesik. – Ilyenkor egy szó, egy gondolat lebeg a szemem előtt: KIRÁNDULÁS! Kimenni a vadonba, az ősi természetbe, erdős hegyek-völgyek közé, ahol a lélek megnyugodhat, a fej kiszellőzhet és az ember egész lénye felfrissülhet.

Az erdőben úgy érzem magam, mintha haza érkeztem volna; ősi kapcsolódások jönnek létre, mélyben szunnyadó energiák szabadulnak fel ott, és máskor lusta testemet szinte röpíti ez a titokzatos, kiáradó energia. Ilyenkor nem is jelent akkora fáradtságot a meredek hegyoldal, lényemet vonzza az ezernyi titok, az új látnivalók és élmények sokasága.

Ha kirándulás közben nem csak a földet nézed, hanem szemedet körbe-körbe járatod, újabb és újabb szépségeket, a természet gazdag tárházának apró csodáit fogod felfedezni. Sokszor éltem már át, hogy a Teremtő teremtett világának apró szépség-élményeivel nem egyszerre nagy tömegben, hanem fokozatosan adagolva ajándékozott meg. Először csak egy szálát találtam egy különleges virágból, aztán kisebb csoportokat, s végül egy egész rétnyit. Ha ez fordítva történt volna, a felfedezés öröme nem nyújtott volna akkora élményt.

Kibújni az otthon kényelméből és elindulni – tudom – sokszor nehéz. Ebben is segít, ha többen megyünk, s így biztosabb az elindulás a rondább időben is. Hisz a csúnyább időjárásnak is megvan a maga szépsége. Esős, borús időben például erdei vadakkal is gyakrabban lehet találkozni, de az esőt közvetlenül követő „pipázó” hegyek látványa is lenyűgöző. Nincsen titokzatosabb egy ködbe burkolózott erdőnél. A havas, zúzmarás erdőnél pedig talán nincs is szebb.

Ezekért az élményekért le kell mondani a kényelemről és a zordabb időjárással járó kényelmetlenségeket is vállalni kell. Aki erre nem képes, a fenti szépségektől megfosztja önmagát. A kellemes közérzetnek persze elengedhetetlen feltétele a jó túrafelszerelés: a kényelmes, vízhatlan cipő, a (nem beázó!) esőkabát és a többi.

Így hát: fel a túracipőt és irány a természet! Szinte mindegy, merre indulsz el, mindenütt vannak klassz helyek, csak meg kell ezeket találni és nyitott szemmel észrevenni rejtett szépségeit.

Én szeretem meghódítani a hegycsúcsokat és felfedezni az eldugott kilátóhelyeket. Tudod, milyen egyszerű ráismerni azokra a helyekre, ahol már évekkorábban megfordultam? Vagy a csúcstról visszatekintve végigkövetni az útvonalat, amelyet odáig bejártunk? Sokszor jön ilyenkor a csodálkozás: „Létezik, hogy ilyen sokat megtettünk?”

Bevallom, sokszor figyelmen kívül hagyom a turistajelzéseket, és a térkép egyéb jelzései alapján tájékozódva új, emberek által ritkábban járt utakra találok. Többször előfordult velem, hogy épp csak letértem a jelzett ösvényről, máris őzzel, szarvassal találkoztam.

Ha a fentiek felkeltették érdeklődésedet, de társaság, túravezető hiányában nincs módod arra, hogy magad kipróbáld, tarts velünk, csatlakozz kis csapatunkhoz, akik rendszeresen hódolunk eme szenvedélyünknek, bejárván kis hazánk és a szomszéd országok vadregényes tájait.

Dobó László



Fény születése ; fotó: Héder Zoltán

## Kauzális szolgálatok az elmúlt egyházi évben

### Temetés

*Ámde Krisztus feltámadt a halottak közül, mint az elhunytak zsenéje. (1Kor 15,20)*

Kohút György, Dorner Imréné sz. Dankházi Edit, Gulyás Gyula, Bánsági Andrásné sz. Horváth Vilma, Dr. Györgyi Sándor, Káldy Ervin, Buczné Szentirmay Mariann, Czellecz Zoltán, Valiskó Jánosné sz. Orlik Klára, Puskás János, Saffarik Dénesné sz. Fischer Ágnes, Wittrédi Rezsőné sz. Fejes Irén Erzsébet, Szücs Józsefné sz. Lieszkovszky Lenke, Rattay László, Ordasi Gyuláné sz. Nagy Eszter, id. Binder István, Simonfay Barnabásné sz. Sándor Ilona, Erdősi Gábor, (Vitéz) Kun László, Komonyi Lászlóné sz. Varga Jolán, Kakas Józsefné sz. Dezső Ilona, Dr. Lengyel Ágostonné sz. Kovács Erzsébet, Dr. Vályi Ljosné sz. Kosztrabszky Klára, Györkös Emilné sz. Bolla Sarolta, Mészáros Ferencné sz. Suhajdy Jolán, Juhász Nándorné sz. Arnold Zsuzsanna.

### Esküvő

*Legyetek egyetértésben, éljetekek békességben, akkor a szeretet és a békesség Istene veletek lesz. (2Kor. 13,11)*

Borszéki Zoltán és Muhoray Beáta, Halbritter András és Jalsoviczky Hanna, Zborai Miklós és Makai Bettina, Sárközi Zsolt és Béni Zsuzsanna, Kappéter Ákos és Bogara Ivett Anna, Zsolnay Péter és Megyesi Zsófia, Mong Erik és Beró Emőke, Banykó János és Bézy Alexandra, Gregor Tamás és Varga Nikolett, Somogyi Balázs és Dréher Viktória, Kiss József és Zeke Eszter, Mitnyan Zoltán és Nagy Virág, Deák Csaba és Horváth Eszter, Szalma Róbert és Markó Éva, Dr. Mousa Delal Attila és Gauland Anna

## Keresztelő

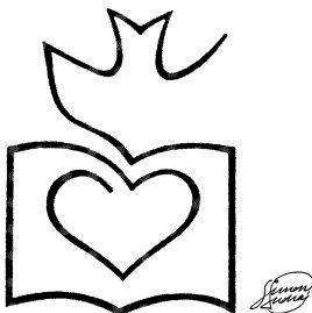
*Az ÚR szeretete mindörökké az istenfélőkkel van, és igazsága még az unokáikkal is; azokkal, akik megtartják szövetségét, és törődnek rendelkezéseinek teljesítésével. (Zsolt 103,17)*

Boha Szonja Veronika, Boha Áron, Domokos Gergely, Ferenczi Jácint Pál, Hincz Hanna Sára, Bundschun Jázmin, Grosschmied Nóra, Kolesar Johanna Erzsébet, Szép György, Zsirai Olivia Eszter, Tóth Viktória Laura, Mihályi Barnabás Márk, Viczian Róbert, Bók Mátyás, Kiss József, Szontágh Dániel, Glatzer Sebastian, Paulovits Aliz, Sonnleitner Dóra, Reichart Villó Ajsa, Matisfalvi Bíbor Petra, Narancsik Luca, Koczor Anna Lea, Dr. Mousa Delal Attila, Dávid Kristóf, Nejedly Naomi, Ainsworth Robert John, Fail Kálmán Gyula, Brezina Lilla Dorottya, Brezina Péter Szabolcs, Brezina Dénes Tamás.

## Konfirmáció

*De akik az ÚRban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a sasok, futnak, és nem lankadnak meg, járnak, és nem fáradnak el. (Ézs 43,31)*

Bánhegyi Réka, Grosschmied Nóra Sára, Hikisch Péter, Huszák Júlia, Huszák Márk, Horváth Balázs, Pintér Dorottya, Soós Gábor, Szalay Andrea, Szák-Kocsis Ádám, Takács Áron, Tasnádi Márta, Tóta Judit, Tarjányi Zsófia, Zours Arno.



## Híveink önkéntes adományait kérjük!

**Kérjük híveinket, gyülekezeti újságunk címzetteit, hogy csekken vagy pénztárosunknál történő befizetéssel járuljanak hozzá a gyülekezet fenntartásához szükséges önkéntes adományukkal.**

A legtöbb gyülekezet, köztük a Budahegyvidéki Evangélikus Gyülekezet sem részesül állami vagy közegyházi forrásból. **Gyülekezetünk fenntartásának legfontosabb anyagi forrása híveink önkéntes adománya:** a gyülekezeti irodában befizetett vagy csekken feladott egyházfenntartói hozzájárulás és a perselypénz.

Ez a bevételi forrás szükséges a lelkészeink, pénztárosunk, egyházfi asszonyunk és kántorunk fizetésének biztosításához, a közüzemi díjak kifizetéséhez, a templom folyamatos karbantartásához. Gyülekezetünk tagjainak befizetései teszik lehetővé azt is, hogy nehezebb sorsú testvéreinken segíthessünk, ifjúságunk táborozásait és konferenciáit támogatni tudjuk, hogy gyülekezeti újságunk megjelenhessen, és sok egyéb kiadásunkat is fedezhessük. A gyülekezetünkben számon tartott híveink közül csak a családok fele ad név szerint is kimutatható formában önkéntes egyházfenntartói hozzájárulást vagy adományt, és rajtuk kívül még néhányan perselypénzt.

Több hívünk kérdésére válaszolva megírjuk, hogy önkéntes adományként – egyházunk javaslatai alapján – dolgozó híveinktől adózott (nettó) jövedelmüknek 1-3 %-át, nyugdíjas híveinktől nyugdíjuknak mintegy 0,5 %-át kérjük, az így kiszámított összeget csökkentve a családban eltartott személyek számára megfelelően.

A hívek adományai mellett kiadásainkat irodahelyiségek bérbeadásából, a XII. kerületi Önkormányzat céladományaiból és a személyi jövedelemadó (SZJA) második 1 %-ának a gyülekezet javára történő felajánlásából tudjuk pótolni, ez utóbbi azonban bevételeinknek évente csak 3-4 %-át teszi ki, és semmiképpen sem pótolja híveink adományait!

Ezen a helyen szeretnénk megköszönni híveink eddigi adományait, valamint az SZJA 1-1%-ának felajánlását.

Kézdy Pál  
felügyelő

Dr. Vidovszky István  
másodfelügyelő



## Hírek, események

November 4-én Maléter Pál tiszteletére emléktáblát avattak az evangélikus könyvesbolt falán, az Üllői út és a Szentkirályi utca sarkán.

November 8-án takarítónapot rendezett gyülekezetünk. Szép számban gyűltünk össze kicsik és nagyok, így hatékony munkával „megtisztulva” kezdhetjük a téli időszakot. Reméljük, mindannyian találkozunk tavasszal a következő takarítónapon is.

November 29-én nagy érdeklődés mellett zajlott a Biblia éve alkalmából „A Biblia napja a Hegyvidéken” címmel tartott rendezvény. A XII. kerületi Művelődési Központ egy napra az ökumenia háza lett. Bemutakoztak a kerület református, katolikus gyülekezetei, valamint evangélikus gyülekezetünk. Sokszí-nű, kicsiknek-nagyoknak, időseknek-fiataloknak egyaránt érdekes programokat kínált ez a nap.

Az SZJA egyik 1 %-a felajánlható a

**Budahegyvidéki Evangélikus Templomépítési Alapítvány (adószám  
18077397-1-43),**

a másik 1 %-a pedig a

**Magyarországi Evangélikus Egyház (technikai szám: 0035)**  
részére.

((Mint tudjuk, ez nem jelent a felajánlónak plusz anyagi terhet.)

Karácsony szombatján feküdtem hát a fülledt, meleg szobában. Körülöttem csend zizegett, furcsa kis zajok tarkították. Nem billent meg a szoba. Nem ringatóztam félálomban. Furcsán, ébren tartott a fel-forrósodott vágy: megvárni, meglesni a csodát, nem átaludni a titokzatosat. Közben úgy féltem! Attól féltem, hátha nincs is csoda! Hátha igaz, amit Jóska mond. Csak Édesapáék rakják oda az ajándékot a fa alá. Nem nyílik meg az aranyvessző csapásától az ablak. Nem repíti be a csillogó, feldíszített fát az angyalka. A szívem is összeszorult erre az elképzelésre. Nagyon akartam a csodát! Valahol a tudatom alatt bujkált a valóság. Elhessentettem. Nekem csoda kellett. Sóvárogva, elfúló lélegzettel hallgattam az álmos óra gondolkodó ketyegését. Feküdtem, feküdtem ébren a délutáni, homályos, meleg szobában. Egyre sötétebb lett. Az ablak alatt csikorgott néha a hó, ha elvétve ember ment a dolgára. Ilyenkor furcsán árnyékcsik menetelt a hanggal ellentétes irányban a mennyezeten. A kályha előtt száradt a délelőtti szánkózás emléke, vizes cipő, zokni, nadrág. A teljesen sötét szobába csak az ebédlő kulcslyukán keresztül áradt a fény.

Azután csak elaludtam. Mire felocsúdtam, az ablak előtt égett már az utcai lámpa. Pár percnyi kábulat után már ugrottam is talpra, rohantam a takarót leszórva a kulcslyukhoz. Ekkor jött be a bátyám és felgyújtotta a lámpát.

– Józsikám! Józsikám! Gyere gyorsan! Gyere! Nézd mekkora mennyei fényesség – ujjongtam a kulcslyuk elé ágaskodva, de mire végiglegettettem volna szememet az égi csodán, kialudt a fény. Én meg zokogva huppantam le a földre az ajtó mellett. – Itt járt. Itt volt – fuldokoltam, – de elzavartam, mielőtt láthattam volna. – Jaj! Jaj! Oda a csoda, oda csillogás!

– Hát persze, mert mindig kiabálsz – morgott Jóska – nem lehetett szóltalanul nézni azt a nagy mennyei csillogást? – Aztán csak megszánt.

– Feküdj vissza! – mondta bölcsen. – Leoltom a lámpát. – Ha csendben maradsz, majd csak visszabátorodik. – Hát én feküdtem. A lélegzetem is elállt. Minden idegszálammal akartam, vártam a csodát. Rázott a sírás, de nem mertem zokogni. Hátha a hanggal űzöm el véglegesen! A másik szoba felől óvatos, halk motozás indult meg. Egy idő után újra felálltam hangtalanul. Éppen az ablak mellett mentem el,

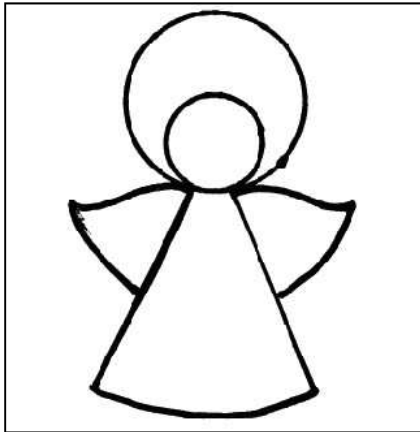


kikerülve a széket, asztalt, hogy újra a kulcslyukra tapaszthassam a szemem. Földbe gyökerezett a lábam.

Egy világoskék angyal körvonalait vette ki a szemem a kinti lámpától megvilágított havas utcán. Lebegett, szél fújta. Csak a szép, könnyű kék ruhája látszott, de eltűnt a fény melletti árnyék szörnyű sötétjében a kapunk felé.

– Láttalak Kék Angyal! Angyalkám! Láttalak! Te jó, te drága! Hát visszajöttél? Hát akkor jó! Akkor jó! – suttogtam eszelősen. Bújtam vissza a heverőre, a fejem búbjáig húztam a takarót. Már nem akartam leselkedni. Tudtam, hogy az ebédelőben megszületik a csoda. Most már végképp nem tudtam aludni.

[...]



Én láttam. Én láttam a Kék Angyalt. –

– Hát akkor miért sírsz? – kérdezte Édesanya elém térdelve. Rám figyelj kislányom! Ha te láttad, akkor van is Kék Angyal. Neked van. Te megérdemelted, hogy lásd.

/Részlet Csománé Forgács Emma a Csodavárás c. elbeszéléséből/

## Állandó gyülekezeti alkalmaink

### Istentiszteletek:

Vasárnap **10.00** órakor (a hónap első vasárnapján **11.30**-kor), úrvacsorával

**Családi istentisztelet:** a hónap első vasárnapján **10.00** órakor, úrvacsorával

**Budakeszin** az új ref. templomban: minden hónap első és harmadik vasárnapján és az egyházi ünnepek másnapján **8.30** órakor

### Gyermek bibliakör:

Vasárnap 10.00 órakor, az istentisztelettel párhuzamosan (kivéve a hó első vasárnapján és egyházi ünnepeken)

### Bibliaórák:

Kedden 18.30 órakor (gyülekezeti)  
Csütörtökön 10.00 órakor (gyülekezeti)  
Hó első csütörtökén 18.00 órakor (középgeneráció)

#### **Budakeszin:**

fiatal felnőtteknek és a középnemzedékeknek dr. Fabiny Tiborral előre egyeztetett időpontban  
Minden hó 2. szerdán 14.30 h-tól idősök bibliaórája (Köszeghy Tamásnéval egyeztetendő helyen)

### Hittanórák:

Hétfőn 16.30 órakor gyülekezetünkben;  
Csütörtök 15 órakor—Jókai Mór Ált. Isk.  
(4-5 o.) - kisépület, tetőtéri terem  
Péntek 12.30 órakor—Zugligeti Ált. Isk.  
(2-3. o.) - 401. terem  
Péntek 13.45 órakor—Kós Károly Ált. Isk.  
(4-5. o.) - háztartástechnikai terem

### Konfirmációi előkészítő:

Csütörtökön 16.30 órakor

### Ifjúsági és fiatal felnőtt órák:

Csütörtökön (*kéthetente*) 19.00 órakor fiatal felnőttek bibliaórája családoknál  
Pénteken (*hetente*)  
16.30 órakor a tavaly konfirmáltaknak  
18.00 órakor a korábban konfirmált ifjúságnak és a középiskolás korosztálynak.

### Baba-mama kör

Kéthetente (páratlan heteken) szerda de. 10.00 órakor

### Énekkari próbák:

Pénteken 19.15 órától – gyülekezeti kórus (alagsori próbateremben)

### A hittan- és bibliaórákra, ifj. órákra, énekpróbákra bejárat az alsó udvari kapun.

*Erős vár a mi Istenünk!*

**Égigérő**



A Budahegyvidéki  
Evangélikus Gyülekezet lapja

*Kiadó:* Keczkó Pál lelkész  
Bp. 1123 Kék Golyó u. 17.  
telefon: 224-0640

e-mail: pal.keczko@lutheran.hu

*Szerkeszti:*

Borókay Ferenc, Borókay Réka,  
dr. Csonka Géza, Kézdy Pál

<http://hegyvidek.lutheran.hu>